

Bokor Újév – szubjektív beszámoló

Korán indult ez a nap, mivel merő óvatosságból egy vonattal korábban indultunk el hazulról életem párjával, Katival, hogy biztosan ne késsünk le a Bokor Újév előkészületeiről. Így aztán megadatott, hogy a Sylvester bejárata előtti friss havon trappolhattunk át, mielőtt megérkeztünk volna a helyszínre, ahol barátságos portás néni, majd később a gondnok fogadott bennünket.

A lassú reggel azonban pillanatok alatt pörgős délelőtté változott a Bokor-rendezvényeket követő megszokott utóélménnyel: sok emberrel beszélgethettünk, bár még többel szerettünk volna. :-) No, de sebjaj, nem rólunk szólt ez a délelőtt, hanem Kovács Laciról, akit szép kerek évfordulóján – akár akarta, akár nem – mégiscsak megünnepelt az a hozzávetőleg százötven ember, aki ott összegyűlt. Megható volt látni, hogy milyen sok emberre volt ő hatással, akikre akár a „Domiban”, akár máshol emberhalász hálóját kivetette, de még érdekesebb számomra, hogy ennek az élménynek még évtizedek múltán is ilyen erős megtartó ereje legyen! Voltak számomra ismeretlen arcok is, de amikor lopva belepillantottam abba az igen-csak vaskos emlékkönyvbe, amelyet Laci születésnapjára állítottak össze a gondos szervezők, és ami félszáznál is több egyéni megemlékezést tartalmazott, láttam, hogy mennyi személyes, életalakító élményt kaptak Lacitól a résztvevők.

Köszönet a szervezőknek is, akik a legapróbb részletekre is oly nagy gondossággal fordítottak figyelmet, legyen az esztétikai, műszaki avagy lelki természetű.

Köszönöm, hogy ott lehettem, és együtt ünnepelek Veletek!

Vincze Péter

